

אכרי הא א. אלונסקי - ג. ג. ו. ז. / 24

אני רגוע מסוגך קראתי את כתב ידו כאן גאר ונרע מתשועת
כזה כעז המזחמת. פואנ בי אז היה דבר אנטי הייט בודט
באזרה אור בקונצרט אג-ל"ה" או דק אמען הופט את התורה
והאון שיש הי אליו.

עלי להגיד כי דוקא ענין זה של אנטי-ה"ח הוא אפיזודאלי
בתורו ב"כתובים" אנוט ק"א ב"א" אדמיאט טחוט או יתיר
אקטואליות אין כאן מקרה סתמי.

עלי להוסיף להגיד שאני קשור ל"כתובים" - ואל האל אלונסקי בטרט-
גם כעש מהם אישית, בעצת מתק אסיריזם תורה אשר
לא תפיש בי אז סכר העצתו אהבתי את שירי הדאשן
היינו טוסף מבטחה אצדן עצמם י"ל אלא שוב
מקום אפריקני.

יופץ אני כי טוב נעם השאת דגורקל אפיון פכך בחוג
ועתה מסומים וקצ' צדק, ופיר דעביות אשנ עביות
פנסות-העזת הממדת של פכתובים:

סקות אמררה העזית הו הכושל של אמעל יצונו ודחביאבה
אשר עש עלי האבתה והפנוסנקט של טאפיר ובצורה
שצב עלה לא האות המעצאישו עם סופה הכתובים.
אל פ, אל גז יואר בענין העה סמל אסיה ואל יס"ק
על מסקנה... אמר נפילת אשם דחוק המוקד ומוסר סאני-
טורמזיב.

אין אנו פואה פא אהור האת טקעו פראוית פונעצתה על
אונס' אהור שתדעס אוסיף נאשאר

— —

פאין פה היתכט דופל' צומן סענוות זכריות "אין און!"
שנה זו חתמה אהורר הסטאטוס היפואסיס צבאן על
הצונק הימאי פרוסי פערדע זאא בעזינה אף צומן סענוות
זכר אהור. אזל אצויא ויהתמוך ה"במפייס" אהל וצי
אצורה פוטיק פונשיס אפטיס קלי' השלעה כרה.
טוק יפיה אם תדעיס מצופות הכתובים לאונם שיקאילו
את היורה התחומית על צעריות היורה רכאם פאם על
מנשי' תחיה ה"א" יתעצם כח אלה.
פואה פוא פאין אנו יוצא מן הפאל ונ. אצול צותו.
אנו צומן אצות' ..

— —

היזמנות כתיבה זו רוצה אנו אסני אה על פוטיק על
אנו משינו פאמאונם היעלה קטנת מצדה"
נצ'יס יתנו היה אה אהיז את פרה היפה אהל פאונ
שאל פאן אה פואה פהם צצוק יערה אהא על פמלענות
יהינה פסענות ..
קראת את העאין מישי נושא הכתובים היורה יקראת את
השי' אהור הנהם ..
הכתובה ה"מחולת" דעה השטיס ופאמאונם הסונע יורה
כשם-מנשא מבורך. אהור יאם אהזיס על ציון אפרקים
מזאמן למעל פא אנו יוצא אהא פלע. ממש על אה פאן

פּוֹטְכֵי"ל בְּעוֹן שְׂרָפָה הַצֵּלָנוּת שְׂמִים, הַאֲבִיבִיזִים הַנִּחְוֹת
שְׂמִים מְסוּלִים בְּצֵד וּבְהַלְטָה מְעֻלָּוֹת, כְּצוּרִים לְקִיּוֹם
בְּהַלְטָה בְּרַחֲמֵי הַיְיָ הַנִּיחָה *שְׂרָפָה"ל... יִבְרַח וְיִנְחַח הַמֶּלֶךְ
אֲתָם! אֵל פִּי...), הַנִּחְוֹת נִשְׁלָחוּ בְּשֵׁן יִתֵּן אֲבִיבִיזִים (אֵל
מִיּוֹם אֵל מִי כִּיּוֹם הַשָּׁמַיִם). אֲבִיבִיזִים הַיְיָ הַנִּיחָה שְׂרָפָה
מִשְׁחָל וְצִבְיִים נִסְיָן מִשְׂחָה סוּבָה...
מִכִּיּוֹם אֵל פִּי אֵל הַשִּׁיר, הַאֲבִיבִיזִים: הַנִּיחָה אֵל אֲבִיבִיזִים...
אֵל מִיּוֹם הַנִּיחָה צִוִּי שֶׁ בָּאן, וְאֲבִיבִיזִים מִסֵּן הַנִּיחָה
אֵל מִיּוֹם הַנִּיחָה אֲבִיבִיזִים, וְשְׂרָפָה הַנִּיחָה יִתֵּן הַשִּׁיר
שְׂמִים מִי שְׂרָפָה הַנִּיחָה הַאֲבִיבִיזִים...
אֵל מִיּוֹם הַנִּיחָה בְּתִיבָה זֶה אֵל הַשִּׁיר הַאֲבִיבִיזִים. כִּי מִשְׂחָה
הַאֲבִיבִיזִים הַנִּיחָה צִוִּי נִשְׁלָחוּ וְאֲבִיבִיזִים. כִּי מִשְׂחָה הַשִּׁיר
הַנִּיחָה הַנִּיחָה וְהַנִּיחָה וְצִבְיִים הַנִּיחָה וְהַשִּׁיר.
זֶה הַנִּיחָה כִּיּוֹם אֵל צִבְיִים מִיּוֹם הַנִּיחָה הַנִּיחָה. אֲבִיבִיזִים
הַנִּיחָה מִיּוֹם הַנִּיחָה אֲבִיבִיזִים. צִבְיִים אֵל, אֲבִיבִיזִים מִיּוֹם הַנִּיחָה...
הַנִּיחָה הַנִּיחָה שְׂמִים יִתֵּן הַנִּיחָה הַנִּיחָה.

הַאֲבִיבִיזִים כְּצוּר

לְמִיּוֹם הַנִּיחָה

לפני רגעים מספר קראתי את מכתבו ואני כמעט גאה ונרגש מתשומת-הלב הזו, המיוחדת. דומני כי לו היה הדבר אפשרי הייתי דורש בחזרה את ה'קונצרט לגיינטה', ולו רק למען הוכיח את התודה והאמון שיש בי אליו.

עלי להגיד לו כי דווקא ענין זה של 'אכסניה' חשוב הוא לדידי, ואם בחרתי ב'כתובים' לפיוט ובי'הארץ' לרשימות פחות או יותר אקטואליות אין כאן מקרה סתמי.

עלי להוסיף ולהגיד שאני קשור ל'כתובים' – ואל האי שלונסקי בפרט – גם ברגש חיבה אישית, הנובע מתוך אסירות-תודה אשר לא תִּנְשָׁה, כי לו סירב בשעתו להדפיס את שירי הראשון הייתי פוסק מכתובה לעידן עידנים ואולי ללא שוב (אין מקום להאריך...).

יודע אני כי טוב (וגם חש את הצורך) להיות דְּבֵק בחוג ועתון מסוימים ובעלי ערך, ומכיר בזכות אשר זכיתי על-ידי הכנסת-האורח המתמדת של ה'כתובים'.

סיבות למקרה ה'גזיתי' היה הרושם של מפעל רציני ורחב-מידה אשר עשו עלי המכתב והפרוספקט של טלפיר והעובדה שעד עתה לא באתי במגע אישי עם סופר ה'כתובים'. על-כן אל נא יראה בענין הזה סימן לסטיה ואל יסיק כל מסקנה. אם נכשלתי, אשם ריחוק המקום וחוסר האינפורמציה.

אין אני רואה כל איחור בלתי-טבעי בדחית הופעתה של 'ונוס',
לאחר שתידפס אוסיף ואשלח.

- -

האין בחברתכם דורש עתון ספרותי עברי? אין, אין! שנה זו
חתמה אגודת הסטודנטים היהודים דכאן על העתון היומי
הרוסי בפאריז ולא הזמינה אף עתון ספרותי עברי אחד... אולי
אצליח ויחתמו על ה'כתובים', אבל כדי לעורר פרטים דרושים
אנשים בעלי השפעה הרבה. טוב יהיה אם תדפיס מערכת
ה'כתובים' עלונים שיבליטו את הירידה התהומית של עבריות
הרוח (כולם, כולם פה אנשי 'תחיה' ו'בנין'!) ותפיצם בגולה.
רואה הוא כי אין אני יוצא מן הכלל וכי לעת עתה אני 'נותן
עצות'...

- -

בהזדמנות כתיבה זו רוצה אני לספר על הרושם של אחד משיריו
האחרונים הפותח ב'פתח מערה'... נעים יותר היה לי להגיד את
דברי בפה, אבל בטוחני שאף כאן לא יראה בהם רצון-גרידא
לרמוז על התענינות ו'הבנה' בספרות.
קיבלתי את הגליון מידי נושא המכתבים ברחוב וקראתי את
השיר לאור הפנס.
ההתחלה הימחורקלתי דשה בשבטים והימתום הסופי ירד כשמך-
מרפא מבורך. לאחר ימים אחדים של עיון לפרקים מצאתי פתע

כי אני יודע אותו בעל-פה, ממש על כל תג שבו. ה'טָרָף', העוון
שבלידה, ה'עטלפיות' שבחיים, האביביות הניחוחית שבמוות
מסורים בעוז ובהבלטה מזעזעת, הצירופים נוקבים בגיבושם
הרב-משמעי ('בסוד הנִגֵּעַ שְׁלֶרֶץ'... נִגֵּעַ ונגה במלה אחת! לא
כן?..), התמונות נוטפות דשן ותום מדמיע ('אֲנִי מְרִיחַ אֶת אָבִי
כְּרִיחַ הַשָּׁלוֹם'...) ובגִּבַּת הקורא – רעד שרירי, חשמול עצבים
וסָרָן מחשבה סובב...

חברים אשר ראו את השיר, באחת: 'נהדר אבל לא מובן'. אני
מבין תופעה זו. כאן, ראשית – חוסר התענינות, אינטואיציה
וחינוך אמנותי, ושנית – בערות יחסית בלשון, פשוט מה
שקוראים 'פירוש המלות'...

אני רואה באופן כתיבה זה את השירה האמיתית. כך מדבר
האדם החי כולו – על נפשו ומוחו ודמו. כך מדבר גם הטבע החי,
הנושם ובוכה וצוהל בין הארץ והשמים.

זכרתי כרגע את דברי מוריס בֶּרֶס באחד המקומות. מעין זה:
"הנני מביט מבעד לחלון, דשא טרי, אור שמש, עפרוני
מתרוגן...היכן הקווים שאודותם ידברו הציירים?"

בלבביות כבוד,

נתן אלטרמן.